



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1063. Usque Ad Annum 1100

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117964

§. 53. Epistola Bernaldi Constantiensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66363)

Sæculum XI. A.C. 1090. *atque ob tanta crimina a Sede Apostolica excommunicato nulla in nos Catholicos potestas esse potest. Non eum amplius fratrum nostrorum numero accensemus, sed illo odio perfecto prosequimur, quo Psalmista Dei inimicos averfabatur. Quod vero dices, Gregorium Papam, Rudolphum Regem, & Marchionem Egbertum misere periisse, & Domino tuo gratularis, quod iis superstes & incolumis adsit, eodem jure felicem Neronem dices, quod SS. Petro & Paulo occisis supervixerit, beatum predicabis Herodem, S. Jacobo capite plexo, luce fruentem, & Pilatum Jesu Christo Crucifixo inter vivos ambulantiem. Hæc epistola abundans felle, & ulcerato animo scripta, illo falso principio nititur, Regem improbum non amplius vere Regem esse. (*)*

§. LIII.

Epistola Bernaldi Constantiensis.

Bernaldus quoque Presbyter Constantiensis

(*) Nec Catholici, nec Schismatici illius ætatis Jura Regis & Jura Ecclesiæ satis distinxisse videntur. Si Fleurii principium & regulam tenuissent, in Schismate Regi obediendum fuisse in Temporalibus & Summo Pontifici in Spiritualibus, implevissent Præceptum Domini: *Reddite ergo, quæ sunt Cæsaris Cæsari, & quæ sunt Dei Deo.* Matth. 22.

licia
po-
fra-
sed
sal-
uod
um
leve
uod
ju-
tro
ra-
ro,
sto
ac
ni-
rt,
e-
an-
lis
—
ta-
vi-
te-
in
ali-
ito
Dei

tiensis Catholicæ Partis Defensor zelosus in Germania extit, cujus longam Epistolam de necessitate vitandi excommunicatos ad Gebhardum Abbatem Scaphusinum datam habemus. In ea adnotat varios gradus eorum, qui vitandi sunt, scilicet reum, complicem, & illum qui cum iis communicat, atque etiam diversos communicandi modos, Salutationem, osculum, orationem, & mensam. Refert deinde Regulas de Absolutione a Censuris, & qua ratione tam circa Clericos quam Laicos fuerint ab Ecclesia mitigatæ. Tandem Leges enumerat, quibus Ecclesiastica Disciplina superstructa est, nempe Canones Apostolorum, Decreta Pontificum, Concilia Generalia & Provincialia, in quibus ea, quæ illo ævo magis nota erant, occurrunt. Epistolis Decretalibus omnes illas, quas Collectio Isidori complectitur, & quarum valorem tunc nemo vocabat ad trutinam, accenset.

Sæculum XI.
A.C. 1090.

ap. Tegnagel
p. 239.

p. 259.

De earundem auctoritate differens dicit; Apostolos eorumque Successores statuisse, Episcopos nunquam aut non nisi difficillime accusari debere; cum vero ipsemet perspiciat, hanc disciplinam nec Niceni, nec sequentium Conciliorum Decretis esse consentaneam, rationes affert, quas persecutionum tempori congruere putat. Illud quoque Bernaldus

Q9 3

fate-

Sæculum XI. fatetur, in Concilio Niceno Translationem Episcoporum fuisse vetitam, sed ad-

A.C. 1090.

p. 277.

Sancti Pontifices Evaristus, Callistus, & Anteros ante Concilii Niceni tempora docuerunt, licitam esse Episcoporum Translationem, si modo ambitio locum non habeat, sed Ecclesie utilitas vel necessitas id exigat. Hic videmus, quam immedicabile vulnus falsæ Decretales Disciplinae Ecclesiasticæ infixerint, dum auctoritate, quæ antiquior credebatur, Statuta sanctissima subverterunt.

Bertold.

Henricus Imperator hoc anno in Longobardiam movit, ac Welphonis Ducis Ditiones igne ferroque vastavit. At ille Mathilde Principe, Coniuge sua, hortante Catholicorum causam non destituit, sed Henrico forti pectore obstitit. Dum hoc bellum geritur, Godefridus Episcopus Lucensis Papam consuluit, an illis Pœnitentia esset injungenda, qui Excommunicatos occidissent. Respondit Papa:

23. q. 5. c. 47. Injunge eis pœnitentiam conscientia ipsorum congruam, ut ex Ordine Ecclesie Romanæ didicisti. Non enim homicidas illos esse existimamus, qui fervore ulciscendi injurias Ecclesie Matri illatas non nullos excommunicatorum interfecerunt. ()*

Nihil-

(*) Nempe in bello & auctoritate publica. Nam dicere, quod liceat privata potestate, ex

elo

Nilominus, ne Disciplina Ecclesiastica negligi videatur, injunge eis pœnitentiam, eo modo, quo diximus, ut si quid humane fragilitatis in illo impetu mixtum fuerit, Dei Justitiam placare valeant.

Sæculum XI.
A. C. 1090.

§. LIV.

Berengarius Archiepiscopus Tarraco-
nensis.

Eodem anno millesimo nonagesimo Urbanus Papa circa Festum Pentecostes Concilium Tolosæ a Legatis suis celebrari iussit, in quo Episcopis diversarum provinciarum præsentibus complures abusus abrogati. Episcopus Tolosanus crimina sibi objecta Canonice diluit, & precibus Regis Castiliæ datum, quod Legatio Toletum fuerit adornata, quæ in illa urbe collapsam Religionem erigeret. Bernardus vero Episcopus Toletanus, Roma in Hispaniam rediens, huic Concilio cum Cardinale Rainerio, qui Legatus in Hispaniam mittebatur, interfuit.

Bertold.
1090 *Roderic. VI. hist.*
c. 27.
to. 10. *Cone.*
p. 426.

Rainerius in Cataloniam delatus, nomine Papæ recepit donationem Berengarii Comitis Barcinonensis, qui Ecclesiæ Romanæ urbem Tarraconensem propriam fecit, professus, quod ipse & Successores ejus eandem deinceps more Va-

Qq 4 fallo-

zelo quocunque, excommunicatum occidere, nefas esset.